

лекарите по всички градове, дето конвоя спирал (Търново, Севлиево, Ловеч, Плевен), веднага преглеждали раните на ухото и главата му, промивали ги, превръзвали ги, обаче поради студа и други причини те не само не зараствали, но се подлютявали. Везде турската полиция давала на окования в жезела апостол добра и изобилна храна, ала той твърде слабо, или никак не ял, не спал, та много отпаднал телесно. Изглеждало, че Левски си бил наложил гладна стачка. Той знаел, какво го чака в София. Да се надява за освобождение по пътя от комитетска вжоржжена чета, както гласял устава, било напразно. И той се решил да умре. По тази причина, почти нищо не ял, не говорел и изглеждал дълбоко замислен. Личната сждба не плашила великия патриот, а разрухата на толкова милото негово дяло, и това именно разкъсвало душата му от мъка.

Извънредната комисия била привършила работата с Общия и с 60 души затворени комитетски хора. Дялото било разгледало и Общи бил осъден на смърт чрез обесване, но присъдата се отлагала доде пристигне Левски, за да ги ставят очи с очи в сжда. Комисията с нетърпение очаквала докарването на Левски, за да го разпита всестранно за кроената революция. Най-сетне конвоя с Левски пристигнал нощно време в София. Но сждиите не могли да удовлетворят своето любопитство да вжведат подсждимия веднага в сжда. Окования патриот бил болен и отпаднал. Стражарите на рже